

TÀNDEM
edicions

Les aventures del mag Xaviton

Lluís Miret
Il·lustracions: Alejandra Nores

Premi de Narrativa Infantil Vicenta Ferrer Escrivà

C

1 El desig

Xaviton era un xiquet especial. Quan volia jugar a futbol, demanava una pilota i jugava; quan tenia una mica de gana, demanava un entrepà de xoriço i menjava. Xaviton era el rei del mambo. Més o menys com altres xiquets afortunats. La diferència és que Xaviton pertanyia a una gran família de mags. Els pares, els avis, els cosins i el germà pertanyien a una confraternitat internacional de mags molt poderosa i discreta. Els seus membres habitaven els cinc continents des de temps immemorials. Alguns dedicats a espectacles públics, altres a la medicina o la ciència i la majoria dedicant-se a ocupacions avorrides i monòtones.

El que mai no s'avorria era Xaviton, si es cansava de l'entrepà de xoriço, el pare li'l transformava en una barra de xocolate; si s'avorria del futbol, la pilota es transformava en un meravellós llibre d'aventures. Al pare de Xaviton li deien el Mag Vareta i, a banda d'un gran mag, era la canya de la muntanya. L'únic defecte que el fill li trobava és que era una mica cagarrina. Quan

calia fer una cosa divertida, sempre s'ho rumiava i repensava. No fóra cas que disgustara la mare de Xaviton. Li tenia molta estima, por i respecte. Potser perquè era la seua dona.

–Mag Vareta, vull un elefant.

–De peluix?

–No, home, no! De veritat.

–Sí home! Però de què vas? Ta mare em matarà.

–Si no se n'assabentarà. Els elefants són animals molt discrets.

–Un animal de més de tres-cents quilos no pot ser discret ni volent-ho.

–Vinga, papi, per favor.

–Que no...

I així tots el dies... vull anar a la lluna... vull un lleó... vull un ull al bescoll.

La llista de desitjos era interminable i el pobre Vareta no guanyava per a marmolons de la dona.

Un dia la mare va servir un plat de llentilles a Xaviton.

–No m'agraden.

–Tant se val! Menja-te-les.

Mentre renegava, la mare va obrir la nevera i Xaviton va entreveure un gran pastís de xocolate i nata, abellidor com una festa d'aniversari o, millor encara, com les vacances d'estiu. Xaviton va obrir els ulls com un mussol, bavejà com un caragol i s'esborronà com una gallina ponedora.

–Vull el pastís.

–Ni pensar-ho. El pastís de xocolate és per a després de dinar. Primer hauràs de menjar-te les llentilles –va sentenciar la mare mentre desapareixia per la porta.

Xaviton no s'ho va pensar dues vegades.

–Mag Vareta, Mag Vareta, vine a prestar-me una ajudeta.

–Què vols ara? –el pare va aparéixer d'entremig d'una fumarada blanca i amb olor de caramel.

–Vull el pastís de xocolate que hi ha a la nevera.

–I les llentilles?

–Ecs!

–Ah no, això sí que no. Ta mare em matarà.

–Vinga, Vareta. Per favor, per favor...

–No i no. És impossible. Saps perfectament que els desitjos de ta mare no poden ser contradits. Les regles són les regles.

–No hi ha res impossible per a un gran mag com tu.

–Sí que hi ha impossibles. Només el més gran i poderós dels Mags pot atorgar-te aquest desig. I, malauradament per a tu, jo no sóc eixe mag tan poderós.

–I qui és?

–La Maga Flautina.

–La Maga Flautina! I qui és aquesta?

–La maga més forta, poderosa i enfaenada de tot l'univers. Res no pot fer-se contra la seua voluntat. Res no escapa al seu enteniment.

–Ni tan sols un plat de llentilles fastigoses?

–Ni tan sols.

–Ni tan sols la voluntat de la meua mami?

–Això ja no ho tinc tan clar, però pots intentar-ho.

–Vull veure-la.

–La Maga Flautina és una maga molt enfaenada. És quasi impossible que arribes a localitzar-la.

–Per què?

–Perquè viatja molt. Canvia contínuament de país i de ciutat. Cal ser molt ràpid i llest per a poder trobar-la.

–Jo sóc ràpid, llest i una mica mag –va sentenciar amb orgull Xaviton.

–Potser amb molt de treball i disciplina, algun dia arribaràs a ser una mica mag. De moment, em sembla que encara ets més fantasma que mag.

–Jo treballe molt i estic atent als teus consells. De fet, ja puc realitzar petits trucs de màgia. Ahir mateix, la tia Isabel em va ensenyar a volar i a viatjar ràpidament com els llamps. Aniré a buscar la Maga Flautina i aconseguiré el pastís de xocolate.

–I, on la buscaràs?

–On calga! On la van veure per darrera vegada?

–A París.

–Bé. Començaré a buscar-la allà mateix.

Salt
Pep

–Bona sort. I no trigues massa que se't gelaran les llentilles.

Xaviton va fer cara de fàstic, però de seguida va aconseguir concentrar-se. Tal com li havien ensenyat, es va enlairar un parell de pams per damunt del terra; després, maniobrant per la cuina amb molta cura, va aconseguir eixir per una de les finestres i pujar fins a uns núvols blancs i rodons. Llavors va dir les paraules màgiques.

–Pin-jan-jar... vull viatjar... arribar a París... per a menjar-me un pastís.

